Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1773/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Győri Törvényszék 1.Pkf.50.061/2026/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz a Győri Törvényszék 1.Pkf.50.061/2026/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt.

[2] Kérelmét az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseinek sérelmére alapította.

[3] 2. Az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló iratok alapján az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló előzményi ügy és a panasz lényege az alábbiak szerint foglalható össze.

[4] 2.1. Az indítványozóval mint adóssal szemben a Győri Járásbíróság P.21.381/2020/9. számú elsőfokú ítélete, valamint a Győri Törvényszék 2.Pf.20.108/2021/8-I. számú jogerős ítélete alapján végrehajtási eljárás indult. A később az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló végrehajtási ügyben az első fokon eljáró Győri Járásbíróság a 0801-54.Vh.6/2022/6. számú végzésével megállapította, hogy a végrehajtást kérő jogi személy gazdasági társaság az indítványozóval szemben fennálló, a végrehajtási eljárásban érvényesített követelését jogátruházási megállapodással egy másik jogi személy gazdasági társaságra ruházta át. A bíróság a 137.500 Ft tőke, 297.325 Ft perköltség és ezek kamatai, valamint 89.437 Ft addig felmerült végrehajtási költség lejárt követelés, valamint a végrehajtási eljárásból eredő egyéb jogok és kötelezettségek átruházása tárgyában létrejött, és az eljáró önálló bírósági végrehajtó által szabályszerűen beterjesztett kérelem [v. ö. Vht. 39. (2)

bekezdés] és az engedményezési okirat tartalmára figyelemmel állapította meg, hogy a végrehajtást kérő jogutódja az engedményes gazdasági társaság.

[5] Az indítványozó a végzéssel szemben az annak jogorvoslati tájékoztatásában megjelölt, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 39. § (1a) bekezdése által az ilyen végzésekkel szemben biztosított fellebbezést nyújtott be, amelyben kifogásolta, hogy a jogutódlás tárgyában született döntést megalapozó iratokat (magát a megállapodást) sem az eljáró bíróság, sem pedig a korábban az engedményező és az engedményezett által együttesen neki megküldött „Értesítés jogátruházásról és teljesítési utasítás" elnevezésű tájékoztató levélben a végrehajtást kérő nem küldte meg részére. Az indítványozó szerint ezáltal a „bizonyításhoz" szükséges iratok nem álltak a rendelkezésére; így számára „nem bizonyított, hogy a bíróság az általa kifogásolt végzését a törvényi előírásoknak […] megfelelően tudta meghozni". Mindezt az indítványozó súlyos eljárási hibaként értékelte az elsőfokú bíróság részéről, és – kérve a másodfokú bíróságtól ennek megállapítását – vitatta a jogutódlást.

[6] A Győri Járásbíróság ezt követően a 0801-54.Vh.6/2022/9. számú végzésével felhívta az indítványozót, hogy a végzés kézhezvételétől számított 8 napon belül az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 47. § (1) bekezdése alapján – fellebbezése elutasításának [később, a bíróság /10. számú végzése rendelkező részében, illetve a másodfokú bíróság támadott végzésében is megállapítottak szerint helyesen: visszautasításának] terhe mellett – rójon le 7.000 Ft fellebbezési illetéket. Tekintettel arra, hogy az indítványozó a hiánypótlásra felhívó végzésben foglalt ezen felhívásnak nem tett eleget, a 0801-54.Vh.6/2022/10. számú végzésével az indítványozó fellebbezését visszautasította.

[7] Az indítványozó ez utóbbi végzéssel szemben az abban foglalt jogorvoslati tájékoztatás szerint, a Vht. mögöttes jogszabályaként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi XCCC. törvény (a továbbiakban Pp.) 366. § (2) bekezdése által biztosított külön fellebbezést nyújtott be a Győri Törvényszékhez. Annak jogszabálysértő volta tekintetében előadta, hogy *i)* az elsőfokú bíróság a jogi képviselő nélkül eljáró indítványozó tekintetében nem tett eleget a bíróságot a Pp. 113. § (1) bekezdése [helyesen: 111. §-a§] alapján terhelő tájékoztatási kötelezettségének, ennek keretében különösen: nem tájékoztatta őt arról, hogy költségkedvezmény iránti kérelmet terjeszthet elő; továbbá, hogy *ii)* a fellebbezéssel támadott végzés nem tartalmazta a fellebbezési illeték összegét, noha azt a Pp. 369. § (1) bekezdés *e)* pontja értelmében tartalmaznia kellett volna. Álláspontja szerint ezek miatt nem állt rendelkezésére mindaz az információ, ami szükséges (lett volna) a jogorvoslati joga „teljes körű gyakorlásához". Ezekre tekintettel kérelmében úgy fogalmazott, hogy „Mindezek következtében a fellebbezéssel együtt az illeték lerovása jelenleg sem áll módomban, mivel nem ismerem annak pontos mértékét, és költségkedvezmény iránti kérelmet sem tudtam benyújtani az elmaradt kioktatás miatt." Mivel ezek következtében

szerinte a Pp. hivatkozott rendelkezései mellett az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslathoz való joga sérelme is bekövetkezett, kérte, hogy a Törvényszék a fellebbezése visszautasításáról rendelkező végzést helyezze hatályon kívül, és tegye lehetővé annak érdemi elbírálását; szükség esetén a költségkedvezmény iránti kérelem pótlólagos benyújtásával.

[8] A Győri Törvényszék a később alkotmányjogi panasszal támadott 1.Pkf.50.061/2026/2. számú végzésében az elsőfokú bíróság végzését hatályában fenntartotta. Döntése indokolásában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a 0801-54.Vh.6/2022/9. számú (hiánypótlásra felhívó) végzésében megjelölte az illeték összegét, és az indítványozót annak törvényes határidőn belül, a jogkövetkezmény terhe mellett történő lerovására hívta fel; a költségkedvezményről szóló tájékoztatás pedig a jogorvoslati felhívásnak, illetve a fellebbezés hiányai pótlásának nem kötelező kelléke. Megállapította, hogy mivel az indítványozó a hiánypótlási felhívásnak nem tett eleget, az elsőfokú bíróság helytállóan vonta le a mulasztása jogkövetkezményét a Pp. 366. § (2) bekezdése szerint.

[9] 2.2. Az indítványozó a sérelmesnek tartott bírósági döntés alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése érdekében alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybírósághoz. A hiánypótlási felhívásra határidőben kiegészített beadványában rögzített álláspontja szerint az ügyében irányadó jogszabályok [Vht., Pp., valamint a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény (a továbbiakban: Kmtv.)] helyes értelmezése szerint az elsőfokon eljárt bíróság tájékoztatási kötelezettségének kötelező tartalmi eleme volt (kellett volna legyen) a költségkedvezmény igénybevételének lehetőségéről szóló tájékoztatás is. A végső soron ennek elmaradásával indokolt alapjogi sérelmeit az indítványozó az ügyében született valamennyi bírósági végzéssel szemben külön-külön fennálló tartalmi és jogértelmezési kifogásait ismertető, összetett és egymásra épülő érvrendszerrel kívánta alátámasztani.

[10] Elsődlegesen alkotmányjogi panaszában is – csakúgy, mint az annak alapját képező alapeljárás(ok)ban – azt kifogásolta [lásd. Indítvány IV. 1. pont], hogy a jogutódlást megállapító végzés meghozatala előtt az eljáró bíróság nem küldte meg részére a döntését megalapozó és a végrehajtást kérő által benyújtott okiratot. Valójában minden más, az ügyében később, a fellebbezése(i) tárgyában született végzésekkel összefüggő, a fellebbezéssel kapcsolatos illetékfizetési kötelezettségről és annak pontos összegéről való tudomásszerzésének későbbi időpontjával, illetve az illetékfizetéssel kapcsolatban igénybe vehető költségkedvezmény lehetőségéről való tájékoztatás elmaradásával kapcsolatos és a bírósági eljárás különböző fázisaiban is már megjelent és hivatkozott érve is [lásd. Indítvány IV. 2-6. pontok] tulajdonképpen ezzel összefüggésben merült fel. Álláspontja szerint az általa az egyes végzések kapcsán állított tartalmi hiányosságok, jogszabálysértések együttesen vezettek oda,

hogy – a Pp. 111. §-ának és a Kmtv. 12. § (1) bekezdésének általa állított sérelmével összefüggésben – a költségkedvezmény lehetőségéről való tájékoztatás, és az általa eredetileg igény bevenni szándékozott jogorvoslata érdemi elbírálásának – szerinte ezek miatt történő – elmaradása együttesen az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslathoz való joga sérelmét eredményezték. A bíróságok ezekkel kapcsolatos, szerinte nem megfelelő, illetve hiányos indokolása okán pedig a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való joga is sérült.

[11] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Abtv. 27. §-a alapján folytatott eljárásában mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit vizsgálja. Ennek során megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai feltételeinek [Abtv. 27. § (1) bekezdés, 30. § (1) bekezdés, valamint 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pont] nem felel meg.

[12] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti [*a)* pont], továbbá a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva [*b)* pont].

[13] 3.1.1. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó mint az alkotmányjogi panaszra okot végrehajtási ügy kötelezettje (adós), jogosultnak és érintettnek is tekinthető, a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette; alkotmányjogi panaszát az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőn belül nyújtotta be.

[14] 3.1.2. Az indítványozó által sérelmezett bírói döntés alkotmányjogi panasszal való megtámadhatósága tekintetében ugyanakkor az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg.

[15] Az Alkotmánybíróságnak minden esetben egyedileg, az ügy jellegétől függően kell vizsgálnia azt, hogy mi tekinthető – az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében – az ügy érdemében hozott döntésnek vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek, figyelembe véve a hasonló típusú határozatok támadhatósága vonatkozásában hozott korábbi döntéseket is.

[16] Az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasznak a bírói döntések közül alapvetően csak a bírósági eljárást – az ügy érdemében hozott, vagy egyéb határozattal – befejező döntések ellen van helye {lásd például: 3090/2014. (IV. 1.) AB végzés, Indokolás [22]; 3131/2017. (V. 30.) AB végzés, Indokolás [6]; 3239/2017. (X. 10.) AB végzés, Indokolás [10]; 3349/2017. (XII. 20.) AB végzés, Indokolás [6];

3152/2018. (V. 7.) AB végzés Indokolás [18]; 3091/2020. (IV. 23.) AB végzés, Indokolás [42]; 3413/2021. (X. 15.) AB végzés, Indokolás [51]}. A bírósági eljárást egyéb határozattal befejező bírói döntések minősítése során az Alkotmánybíróság a panasz alapjául szolgáló bírósági eljárást (vagy annak valamelyik szakaszát) szabályozó törvényi rendelkezéseket veszi alapul.

[17] Az Alkotmánybíróság már korábban kifejtette, hogy (főszabályként) „[a]z Abtv. rendszertani értelmezéséből – a jogalkotói szándékra is tekintettel – az következik, hogy a jelenlegi jogszabályi környezetben az eljárás folyamán hozott bírósági határozatokkal szemben nincs lehetőség alkotmányjogi panasz benyújtására. Alkotmányjogi panasz keretében kizárólag az ügyek érdemében hozott végső döntések és a bírósági eljárást befejező egyéb döntések vizsgálhatók." {3002/2014. (I. 24.) AB végzés, Indokolás [20]}.

[18] A 3168/2018. (V. 16.) AB végzésben az Alkotmánybíróság egyedi ügyben, végrehajtási eljárásban hozott döntések vonatkozásában mutatott rá, de általános jelleggel is megállapítható: a(z) (polgári nemperes) eljárásban hozott olyan határozatok, amelyek meghozatalát követően a(z) (nemperes) eljárás folytatódik nem minősülnek az eljárást befejező határozatnak. E végzések érdemi határozatnak sem minősülnek akkor, ha anyagi jogerő-hatással nem, csak alaki jogerő-hatással bírnak. {3168/2018. (V. 16.) AB végzés, Indokolás [45]}. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Abtv. 27. §-ának rendelkezései értelmében végrehajtási eljárásokkal összefüggésben született bírósági döntések közül nem – illetve (pl. a végrehajtási kifogások tárgyában született döntések kapcsán) *főszabály szerint* nem – lehet alkotmányjogi panasz tárgya például a végrehajtási kifogás {3179/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [9]; 3252/2014. (X. 14.) AB végzés, Indokolás [5]; 3022/2015. (I. 27.) AB végzés, Indokolás [16]}; a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem, illetve az azt elutasító végzés elleni fellebbezés {3364/2018. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [27]}; vagy éppen a végrehajtási záradék kiállítása, törlése {3092/2020. (IV. 23.) AB végzés, Indokolás [35], 3250/2022. (V. 18.) AB végzés, Indokolás [21]-[22]} tárgyában született bírói döntés sem.

[19] Az Alkotmánybíróság mindezekre tekintettel a jelen ügy kapcsán is elsőként azt vizsgálta meg, hogy a beadványban kifogásolt végzés(ek) a fentiek értelmében tekinthető(k)-e olyan bírói döntésnek, amelyekkel szemben az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasz benyújtható. Ezzel kapcsolatban az alábbiakat állapította meg.

[20] Az indítványozó által fellebbezéssel támadott és az eljárás során eredendően kifogásolt (a végrehajtást kérő oldalán) a végrehajtás foganatosítása során (vagyis a végrehajtható okirat kiállítása után) bekövetkező jogutódlást a végrehajtást foganatosító bíróság által [v. ö.: Vht. 39. § (1) bekezdés] megállapító végzés [sem pedig az azzal szemben a Vht. 39. § (1a) bekezdése alapján benyújtott (külön) fellebbezés tárgyában hozott döntés(ek)] a végrehajtási eljárás szempontjából érdemi

döntésnek nem tekinthető(k). Tekintettel arra, hogy a jogutódlás megállapítását [és az adott esetben azzal szemben benyújtott fellebbezéseket elbíráló bírósági döntések meghozatalát] követően a végrehajtási (a végrehajtható okiraton alapuló követelések teljesítésének kikényszerítésére irányuló) eljárás tovább folyik, az ezek tárgyában hozott bírói döntések nem minősülnek az eljárást lezáró egyéb döntésnek sem.

[21] A végrehajtási eljárás során a végrehajtást kérő tekintetében bekövetkezett jogutódlást megállapító végzés tehát „nem a végrehajtási eljárás érdemében, de nem is az azt befejező, hanem a végrehajtási eljárás során hozott bírói döntés, amely ellen tehát nincs helye alkotmányjogi panasznak {lásd erről korábban: 3179/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [9]}" {3252/2014. (X. 14.) AB végzés; Indokolás [5]}.

[22] Mindezek miatt az Alkotmánybíróság a jelen ügy összefüggéseiben azt állapította meg, hogy az Abtv. 27. § (1) bekezdésében írt egyik, az indítvány érdemi vizsgálatához szükséges törvényi feltétel az indítványozó által megsemmisíteni kért bírói döntés vonatkozásában nem teljesült, ezért ilyen vizsgálat lefolytatására az indítványozó alkotmányjogi panasza alapján az Alkotmánybíróságnak nem volt lehetősége.

[23] 3.2. Az Alkotmánybíróság a fent írt eljárási akadálytól függetlenül megjegyzi, hogy a csatolt eredeti bírósági iratokból és az indítványozó érveléséből egyaránt megállapítható, hogy az indítványozó alapvető kifogása az volt (és az állított alapjogi sérelmeket is az ehhez kapcsolódóan benyújtott fellebbezése tárgyában hozott végzések tekintetében tartotta levezethetőnek), hogy számára az elsőfokú bíróság – sem pedig a végrehajtást kérő – nem küldte meg a jogutódlás megállapítását megalapozó jogátruházást tartalmazó okiratot. Ugyanakkor sem ilyen megküldési (vagy az indítványozó megfogalmazásában „bizonyítási") kötelezettséget előíró jogszabályi rendelkezésre, sem arra nem hivatkozott a beadványában, hogy – amennyiben ennek tartalmát, illetve a bíróság döntésének „törvényességét" ő maga külön is ellenőrizni kívánta az engedményezési okirat személyes áttanulmányozása útján – arra az őt egyébként megillető iratbetekintési jog keretében az eljárás során miért ne nyílt volna lehetősége. Ezen túlmenően arra nézve sem adott elő semmilyen érvelést, hogy számára, mint egy egyébként törvényesen, jogerős és végrehajtható bírói ítélet alapján elrendelt végrehajtási eljárás kötelezettje (adósa) számára milyen – akár az Alaptörvény-ellenesség kételyét is felvető – jelentősége lenne annak, ha egy (bíróság által megállapított) jogutódlás okán történő változás következtében a terhére foganatosított végrehajtás, vagyis maga a teljesítés nem az eredeti végrehajtást kérő, hanem az így megállapított jogutód kezéhez történik.

[24] Mindezek miatt – és tekintettel arra is, hogy még egy adott esetben sikeres fellebbezés alapján a jogutódlás tárgyában hozott döntésben foglalt esetleges hatályon kívül helyezés és ismételt döntéshozatal sem járhatott volna egyébként (legalábbis az adós szempontjából) a végrehajtási eljárás időbeni elhúzódásán kívül más következménnyel – az Alkotmánybíróság megítélése szerint az eljárás kapcsán az

indítványozó oldalán az Alaptörvény-ellenességnek az érdemi vizsgálatot az Abtv. 29. §-a alapján tartalmi szempontból megalapozó kételye a jelen ügy összefüggéseiben egyébként sem (még az Abtv. 27. §-ában írt, fentebb vizsgált formai feltételnek való megfelelés esetén sem) merülhetett volna fel.

[25] 4. Összefoglalva: az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a jelen ügyben az indítvány egy, az Abtv. értelmében alkotmányjogi panasszal nem támadható bírói döntés Alaptörvény-ellenességének megállapítására irányult, így az annak tekintetében nem folytathatott le érdemi vizsgálatot.

[26] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése szerint eljárva, az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 27. §-ában írt feltétel hiányában, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 16.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács András György s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szomora Zsolt Tamás s. k.,
alkotmánybíró